

Nr 737

Av fru Olsson, Elvy, och fru Nilsson, om förbättrade ekonomiska villkor för diabetiker.

(Lika lydande med motion nr 942 i Andra kammaren)

Den som är diabetiker drabbas — utöver de svårigheter som sjukdomen medför — av betydande kostnader på grund av sin sjukdom. Främst består dessa kostnader av utgifter för fördyrad kost då en diabetiker är nödgad att följa vissa relativt omfattande dietföreskrifter. Därutöver tillkommer utgifter för medicinering. Även om medicinen — insulinet — är fritt har den sjuke att själv bekosta det injektionsmaterial som erfordras.

Enligt en vid Sahlgrenska sjukhuset i Göteborg företagen utredning medför den speciella kost, som en diabetiker är i oundgängligt behov av, en 40-procentig fördyring jämfört med sjukhusets normalkost. Sannolikt blir dessa kostnader ännu högre vid jämförelse i det enskilda hushållet. En aktuell undersökning, som företagits av Svenska diabetesförbundets malmöavdelning, visar att den diabetessjukets kosthåll blir cirka 100 kronor dyrare per månad än övriga människors.

För att underlätta diabetikernas situation beviljar vissa kommuner kostförbättringsbidrag. Bidraget varierar avsevärt mellan olika kommuner, men som exempel kan nämnas att ifrågavarande bidrag uppgår till 65 kronor per månad för diabetiker i Stockholm, Göteborg och Malmö.

En annan åtgärd som vidtagits är att diabetiker erhåller avdrag i deklARATIONEN för fördyrade levnadskostnader. För att erhålla detta avdrag får inkomsten inte överskrida en viss nivå, och det avdrag som beviljas varierar starkt mellan olika delar av landet. För både kostförbättringsbidragen och skatteavdragen gäller dock generellt att de inte är tillräckliga för att kompensera diabetikernas merkostnader.

Enligt vår mening måste det ankomma på samhället att ansvara för att den diabetessjukets villkor blir lika med andra människors i ekonomiskt avseende. För att uppnå detta kan två alternativa linjer följas. Det första alternativet är att kostförbättringsbidragen höjes och helt täcker den av sjukdomen förorsakade kostfördyringen samt kommer alla diabetiker till del. Alternativ två är att skatteavdrag medges för hela merkostnaden samt att de förekommande inkomstgränserna avsevärt höjes eller slopas. Angeläget är att avdragsreglerna tillämpas lika över hela landet. Kravet om en förändring av inkomstgränserna får ses mot bakgrund av det faktum, att för att

kunna göra en god arbetsinsats och därmed erhålla en bra lön, erfordras det av den diabetessjuka att han dels är noggrann med insulinbehandlingen, dels följer de givna fördyrande kostreglerna.

Beträffande injektionsmaterialet är det rimligt att den diabetessjuka, liksom sjukhusen, ges möjlighet att använda sig av engångsmaterial. Flertalet diabetiker kan i dag inte utnyttja detta ur hygienisk synpunkt bättre material, då engångssprutorna ställer sig avsevärt dyrare per år sett än konventionella injektionsinstrument. Enligt vår mening bör bestämmelserna om fri medicin för diabetiker utsträckas att jämväl omfatta injektionsmaterial av engångstyp.

Med stöd av det anförda hemställles,

att riksdagen måtte besluta att hos Kungl. Maj:t hemställas om utredning och förslag om förbättrade ekonomiska villkor för diabetiker i enlighet med vad i motionen anförts.

Stockholm den 26 januari 1968

Elvy Olsson (cp)

Anna-Lisa Nilsson (cp)

Nr 738

Av herr Olsson, Erik, m. fl., om förläggning till Östersund av 1976 års olympiska vinterspel.

(Lika lydande med motion nr 943 i Andra kammaren)

Stockholm den 26 januari 1968

Erik Olsson (s)

Torsten Hansson (s)

Lars Larsson (s)